

Boek 23.

De blauwe Ridder.

+ Het netwerk van Roy +

Hoofdstuk 1 – Namen in de modder

De regen had de binnenplaats van het verblijf van graaf Cedric veranderd in een vlakte van modder, maar binnen lag een spoor dat verder reikte dan afdrukken van paardenhoeven en laarzen. Op de lange tafel waren de gevonden lijsten, betaalrollen, gebroken zegels en verzegelde goudtellingen uitgespreid. Thomas stond aan het hoofd van de tafel en keek naar de namen die uit Roys netwerk naar boven kwamen. Lucas zat links van hem en las iedere regel met de aandacht van een man die wist dat achter één onschuldig klinkende naam een hinderlaag kon schuilgaan. Sven had de papieren in stapels verdeeld en legde dezelfde huismerken, routes en betalingen naast elkaar. Marcus hield een schone rol gereed om verbanden te noteren, terwijl Cedric tegenover Thomas stond en besepte dat alles wat hier besloten werd, bepalend zou zijn voor het vertrouwen van Riverveld.

“Zevenendertigduizend vijfhonderd goudstukken,” zei Lucas. “En toch lijkt dit nog maar een deel.” Sven schoof drie betaalrollen naar het midden. Op de eerste stond een handelaar die paarden en haver had geleverd. Op de tweede werd een voormalige officier genoemd die na de val van de oude graaf had beweerd nergens van te weten. De derde bevatte betalingen aan koeriers en dorpscontacten die doorgaven wanneer soldaten over een bepaalde weg trokken. Marcus wees op een naam die op twee verschillende lijsten voorkwam. De man had hulp aangevraagd voor zijn gezin, maar tegelijk geld ontvangen voor het verbergen van wapens. “Dit is geen groep verdwaalde rovers,” zei hij. “Ze zitten tussen de mensen die wij proberen te helpen.” Thomas voelde de zwaarte van die woorden. Roy had zijn macht niet alleen opgebouwd met zwaarden en dreiging. Hij had honger, angst en hebzucht gebruikt. Hij had handelaren gekocht, oud-soldaten opnieuw aan zich gebonden en gewone mannen laten geloven dat zwijgen veiliger was dan eerlijkheid.

Thomas keek naar de verzegelde tellingen. Met dit goud konden dorpen opnieuw worden opgebouwd, akkers ingezaaid en gezinnen de winter doorkomen. In verkeerde handen kon hetzelfde bedrag honderden mannen betalen om Riverveld opnieuw in angst te dompelen. “We vinden niet alleen geld,” zei hij. “We leggen de wortels bloot van een macht die dieper zat dan Roy zelf liet zien.” Buiten sloeg de regen tegen de luiken. Cedric legde beide handen op de tafel. “Dan moet Riverveld nu zien dat het bestuur veranderd is,” zei hij. “Niet door mooie woorden, maar door bewijs, eerlijke tellingen en rechtspraak die ook rijke mannen bereikt.” Thomas hield zijn blik vast en zag geen twijfel. Cedric begreep dat hij niet langer de nieuwe graaf mocht lijken; hij moest zich als de ware graaf van Riverveld gedragen.

Sven schoof de eerste lijst naar hem toe. Marcus doopte zijn pen in de inkt. Lucas ging rechter zitten en Thomas knikte. Buiten vulde regenwater de sporen in de modder, maar binnen verdwenen ze niet. Daar kregen zij namen, bedragen en gezichten. Voor het eerst begon Roys verborgen netwerk niet alleen zichtbaar te worden, maar ook breekbaar.

Les van dit hoofdstuk: Wie een verborgen kwaad wil verslaan, moet niet alleen de daders vinden, maar ook begrijpen hoe hun macht is opgebouwd.

Hoofdstuk 2 – Anne brengt rust in de raad

De volgende ochtend lag dezelfde lange tafel opnieuw vol met namen, betaalrollen en verzegelde tellingen. Het vuur in de wandhaard brandde laag, maar de spanning hield iedereen scherp. Thomas stond naast Cedric en luisterde terwijl Sven de verdachten in groepen verdeelde. Oude officieren die nog mannen konden oproepen moesten volgens hem als eerste worden opgepakt. Marcus wees op de koeriers, omdat zij routes en geheime contacten kenden. Lucas wilde beginnen bij de mannen die wapens of goud verborgen hielden. “Wie nog middelen heeft om toe te slaan, krijgt geen dag extra,” zei hij. Cedric keek naar de lijsten alsof iedere naam tegelijk een kans en een gevaar vormde. Aan de zijkant zat Jara met pen en inkt. Zij noteerde welk bewijs tegen iedere verdachte bestond.

Anne stond dicht bij Thomas. Haar hand rustte openlijk op zijn arm terwijl zij luisterde, en Thomas legde kort zijn hand over de hare. Niemand keek daarvan op. Iedereen wist hoeveel zij van elkaar hielden en dat hun liefde niet verborgen hoefde te worden. Toch zei Anne lange tijd niets. Zij hoorde hoe de mannen over wachters, deuren, vluchtwegen en kelders spraken, en keek daarna naar een lijst waarop achter sommige namen ook vrouwen en kinderen waren vermeld. “Wat gebeurt er met hun gezinnen?” vroeg zij. De vraag was zacht, maar de ruimte werd stil. Lucas keek op van de betaalrol. Sven trok zijn hand terug van de kaart. Zelfs Cedric antwoordde niet meteen. Anne vervolgde: “Een man kan schuldig zijn zonder dat zijn vrouw wist wat hij deed. Een kind kiest niet voor het goud van zijn vader. Wanneer wij iemand arresteren, mogen wij niet toestaan dat een onschuldig gezin wordt uitgehongerd, verjaagd of gestraft.”

Thomas voelde hoe de betekenis van de lijsten veranderde. Tot dat moment had hij vooral namen, bedragen en sporen gezien. Nu zag hij huizen waarin na een arrestatie misschien geen voedsel meer lag, kinderen die niet begrepen waarom hun vader werd weggevoerd en vrouwen die zelf slachtoffer konden zijn van dezelfde angst waarmee Roy zijn netwerk had opgebouwd. Hij keek naar Anne en kneep dankbaar in haar hand. “Je hebt gelijk,” zei hij. “Schuld moet bewezen en bestraft worden, maar zij mag niet worden doorgegeven aan wie niets heeft gedaan.” Cedric besloot dat bij elke arrestatie moest worden vastgelegd wie er afhankelijk was van de verdachte. Onschuldige gezinnen zouden bescherming krijgen, hun voedsel en woning mochten niet zomaar worden afgenomen en niemand mocht onder het voorwendsel van rechtvaardigheid wraak nemen.

Jara schreef het besluit zorgvuldig op. Terwijl haar pen over het perkament gleed, begreep zij dat Anne de raad niet had verzwakt. Zij had ervoor gezorgd dat het nieuwe bestuur van Riverveld niet alleen sterker, maar ook rechtvaardiger werd. Lucas deelde de arrestatiegroepen opnieuw in, Sven voegde controleurs toe en Marcus noteerde welke huizen bescherming nodig konden hebben. Thomas boog zich weer over de lijsten, nu met Anne naast hem. Roy had goud gebruikt om mensen aan zich te binden. Zij zouden zijn netwerk breken zonder de onschuldigen eromheen mee te breken.

Les van dit hoofdstuk: Echte rechtvaardigheid straft de schuldige, maar beschermt wie geen schuld draagt.